

gitarist James Hetfield. Zonder een seintje van hem dat hij weer iets nieuws heeft geschreven, geen album. Kirk en ik worden er eigenlijk pas als laatste bij betrokken.”

Trujillo als stukadoor en Kirk Hammett de binnenhuisarchitect? “Zoiets ja, maar vergelijk je niet in het fundament van het nieuwe gebouw. Dat komt weer van Lars en mij, de rimesectie.” Hun nieuwe album *72 Seasons* is meer een *group effort*, zegt Trujillo. “Voorteen leerde ik nieuwe nummers pas echt kennen als we ze live gingen spelen. We waren ook eigenlijk nooit samen in de studio. Dat ging nu anders.”

Het begon zoals gebruikelijk met het seintje van zanger James Hetfield. Het was voorjaar 2020, het begin van de coronatijd. De bandleden hadden wekelijks contact via Zoom om plannen te maken. Hetfield liet weten te werken aan een nieuwe versie van Metallica's 'Blackened'. “Hij wilde er met ons een akoestische versie van maken en stuurde ons een opzet.”

Trujillo was niet heel enthousiast, maar vooruit, ze hadden iets om aan te werken. 'Blackened 2020' deed het best aardig en Ulrich stelde voor andere liedjes ook zo te benaderen. Trujillo kreeg als huiswerk het nummer 'The Day That Never Comes' mee. “Het beviel me niks. In coronatijd wemelde het overal van akoestische covers, want alle muzikanten zaten thuis en moesten ook wat.”

Hij ging in zijn eigen studio wat jammen, maar hield zich niet aan de opdracht. Het resultaat stuurde hij naar Ulrich met de boodschap: laten we iets echt nieuws gaan maken. “Lars was niet blij. Maar later die avond belde hij op FaceTime, en zat helemaal bezweet achter zijn drumstel. Hij had aan mijn songdee gewerkt en zei: ‘Cool man, dit gaan we doen.’”

Metallica ging een nieuwe plaat maken. De vier bandleden werkten eerst vooral op afstand en zagen elkaar alleen via Zoom. “Lars heeft zo'n dik boek waarin hij alle bruikbare riffs of solo's noteert, als hij dat erbij pakte, dan wisten we dat we op de goede weg waren.”

Het echte werk, met zijn allen in een bubbel, begon in maart 2021. “Dat waren mooie maanden. Ik begon de nummers toen ook echt van binnen te voelen, dat had ik in twintig jaar nog niet eerder zo gehad.”

BUITENSTANDER

Trujillo heeft zich lang buitenstander gevoeld. “Logisch, want ik kwam er als laatste bij. Ze hadden net een nieuwe plaat, *St. Anger*, gemaakt en daar kon ik eigenlijk niks mee. Ik vond het dor materiaal, het instrumenten voelde als huiswerk maken voor een tentamen waarvan je niks begrijpt. Ik hou van die felle thrashmetalesongs uit de beginjaren, en daar grijpt *72 Seasons* op terug. En aan het succes van 'Master of Puppets' in *Stranger Things* kun je ook zien dat die oude sound het nog altijd goed doet.”

Dus toen het album *72 Seasons* klaar was, en er plannen voor een nieuwe stadiontournee werden gesmeed, stelde Trujillo voor om weer meer vroeger Metallicasongs uit te voeren. “Ik had in de lockdown veel Metallica-nummers ingestudeerd die we nooit meer speelden. Een beetje uit verveling, maar ook omdat ik ze gewoon steengoed vond. Kom op, zei ik, laten we onze catalogus voor de komende tour eens uitkammen. Kijken wat zo'n nummer als 'Master of Puppets' nu in een stadion doet.”

In ieder stadion dat de *72 Seasons Tour* de komende maanden aandoet, zal Metallica twee avonden spelen, maar geen enkel nummer is beide keren te horen. “Geen dubbures”, belooft Trujillo. “Zo kunnen we behalve veel van onze nieuwe plaat ook dierbaar, onbekend werk spelen. We willen het publiek ook na veertig jaar nog kunnen verrassen.”

72 Seasons is uit bij Blackened.

Metallica speelt op 27 en 29 april in Amsterdam.

Lumière zet pop-upcinema in Knokke-Heist deze zomer

Knokke-Heist krijgt tijdens de zomervakantie opnieuw een cinemazaal. Lumière, dat al cinema's uitbaat in Antwerpen, Mechelen en Brugge, zal er van 4 juli tot en met 27 augustus een pop-upcinema uitbaten. 'Lumière aan zee' zal in Cultuurcentrum Scharpoort, dat een zaal heeft met 426 zitjes, van dinsdag tot en met zondag drie films per dag vertonen. De programmering zal aangepast worden 'aan het brede publiek en het vakantiegevoel aan zee met zomerse blockbuster, Belgische toppers, familiefilms en festivalparels van Cannes'. Onder meer *Barbie*, *Mission Impossible*, *Dead Reckoning Part One*, Wes Anderson's *Asteroid City* en *Oppenheimer* van Christopher Nolan staan op de agenda. “Wij gingen graag in op de uitnodiging van Knokke-Heist om het cultuurcentrum in de zomermaanden om te vormen tot een pop-upcinema”, zegt Benny Salems, de CEO van Lumière, in een persbericht. “Zo kunnen wij ons publiek op vakantie volgen, een extra ontspanningsaanbod aan de kust creëren en nieuwe bezoekers met Lumière laten kennismaken.” (068)

RECENSIE

De acteurs van *Werktooneel*, met achter hen een grijze deken die een sleutelrol speelt in het stuk. © MICHEL DEWIVER

Afschuwelijk goede voorstelling over vreugde verliezen

★★★★★
Gruis/aan de twijfel, Jesse Vandamme en Werktooneel

Je hebt mensen die niet goed zijn in leven. *Gruis/aan de twijfel* brengt hen in beeld. Hoe verschrompelijk is deze voorstelling, en hoe verschrompelijk goed hebben Jesse Vandamme en Werktooneel hun tragiek vormgegeven.

EVELYNE COUSSENS

Gruis/aan de twijfel boogt op *Lit lallos* *weel miiljoenen* (1981) van WF Hermans, de Nederlandse chroniqueur van het menselijk onvermogen. Van zijn roman hebben regisseur Vandamme en Werktooneel (Louise Bergez, Joeri Hapfel, Lucie Plasschaert, Lucas Van der Vegt) de grove lijnen overgehouden. De uitgebluste academicus Clemens (Hapfel) jaagt op een promotie, zijn vrouw Stia (Bergez) droomt van een carrière als kinderboekenschrijfster. Hun streven is tevergeefs: ze slaan er niet in het levensverhaal dat ze voor zichzelf hebben verzonnen waar te maken. Rond hen waait een gemeenschap van gelijkert die elkaar genadeloos afzaken.

Vandamme plaatst zijn personages in een abstracte setting gedomineerd door een grijze deken, met een onbestemd rechthoekig voorwerp in het midden. Zijn acteurs weten met hun fysieke meesterschap een hele wereld te scheppen - verbluffend subtiel balanceren ze

tussen mime en abstracte clownerie. Af en toe vallen ze om, zomaar. Alsof iemand abrupt een schakelaar overhaalt. De radio uitzet, zodat ze even kunnen ontsnappen aan de onophoudelijke wereldruis.

In de voorreemding van het acteurspel ligt de betekenis van *Gruis - of liever*, het mysterie van de voorstelling. Want wat scheelt er toch met deze mensen, dat zij elke jouissance verloren lijken te hebben? Toch zou een reductie tot 'agostompte geestes' de personages (en acteurs) te kort doen: diep van binnen pulst de wil om te leven, al is die gesmoord door een grijze deken.

Scenografie, maar ook kostuum, licht en geluid zijn poëtisch en doeltreffend ingezet. De grijze deken, dat twee keer hoopvol wordt opgetakeld tot een bergvorm, groeit uit tot een raadselachtige medespeler. Vergeenwoordigt het het inzicht over de onmogelijkheid tot ware verandering, of is het juist de vertuïelijking van een innerlijke leegte? Zijn de personages extreem luttel de over de hopeloze toestand van de wereld, of juist verstoken van diepgang?

We raken er niet uit. Het lijden heeft geen aanwijsbare oorzaak, laat staan een oplossing. Het is. In tijden van therapeutische woekering is dat behoorlijk eng. Terwijl de grijze deken opnieuw neerzakt en de zelfbegoocheling zich herhaalt, zien we plots wat het rechthoekige voorwerp in het midden kan zijn: een grafsteen.

Nog tot 6/5 in NTGent.

gebruik van 'Master of Puppets', de enorme kracht die het had in die aflevering en al helemaal toen ik onthulde wie die partij van Munson had ingespeeld.”

APENROTS

Dat ze niet alles met elkaar delen, past bij Metallica, vindt Trujillo. James en Lars vormen samen meer een eenheid en staan hoger op de apenrots. “Lars is de drummer, maar ook de zanger van het bouwproject dat ieder Metallica-album is. Hij bepaalt de muzikale koers, samen met zanger en

'Er is bij de jeugd tijdens corona een metasubcultuur ontstaan. Slayer en Iron Maiden worden herontdekt'

ROBERT TRUJILLO